

indføres i denne Lov; men paa den anden Side, synes det mig, at dette formelle Redaktionshensyn dog ikke har saa stor Bægt, at man paa Grund deraf skulde lade være at foretage en Forandring, naar man ellers anser denne Forandring for hensigtsmæssig. Det har forekommet Udvalget, at, naar al anden Anmeldelse om Afgang og Tilgang fra de forskellige Distrikter skulde henlægges til Sognefogden, saa var der Rimelighed i ogsaa forj Lyndets Vedkommende at henlægge den paa samme Sted og saa at fritage Præsten for det Besvær. Vi have forsvørgt ogsaa ment, at det kunde være billigt, om der kunde staffles Sognefogden en lille Indtægt i Anledning af den Umage, som han faar med dette Arbeide, derved at den ringe Betaling, der erlægges for Studsmaalsbøgers Paategning, kommer ham til Gode; men jeg skal villig indrømme, at dette naturligtvis ikke har Stort at sige. — Med Hensyn til §. 13 vil jeg tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Sorøens (Søsøen) yttrede. Jeg tror ikke, at man fra et retsligt Synspunkt kan misbillige en saadan Bestemmelse som den, der her foreligger; det er vistnok ikke blot en Anskuelse, som hører hjemme i det, som man i gamle Dage kaldte den preussiske Politistat — nu frabede de sig i høi Grad dette Tillægsord — men det er tværtimod en ganske naturlig Ting at gjøre den Betragtning gjældende, at, naar man ikke er bleven bunden til et Land som dets Undersaat, saa har man ikke noget naturligt Retsskrav paa at opholde sig der. Jeg indrømmer gjerne, at det fra et vist Synspunkt betragtet kan klinge meget ridderlig at sige: Vi ere gjæstfri, Enhver kan komme herind, vi vise ingen Udlandning ud. Det er et Standpunkt, som kan være meget behageligt at indtage for et stort og stærkt Land, som tillige ved sin Beliggenhed er saaledes stillet, at det ikke har Stort at frygte af Nogensomhelst; derfor kan et Land som England saa godt vedkjende sig en saadan Grundsetning, og derfor kunne de nordamerikanske Fristater vedkjende sig den; men det er en anden Ting med et lille Land som Danmark, der ligger lige op til det øvrige Kontinent uden at være afskilt derafra paa den Maade, som disse andre Lande. Vi have for vort Vedkommende, forekommer det mig, ikke Grund til at forlade den Retssætning, der er almindelig gjældende paa Kontinentet, og som f. Ex. navnlig gjælder i Preussen og Frankrig, idet det der hedder: Vi erkjende ikke, at en Mand, saa længe han ikke har faaet Indfødsret, har et naturligt Retsskrav paa at være her, naar hans Tilstede-værelse er til Ulempe eller til Skade for Staten; og det forekommer mig derfor, at der heller ikke kan siges Noget imod, at dette udtales udtrykkelig i Lovgivningen. Der er saa meget mere Grund for os til at faae en Bestemmelse ind i den Retning, som jo, som bejendt, Lovgivningen angaaende Spørgsmaalet om, hvor længe en Person skal have

opholdt sig her for at kunne siges at være fast Undersaat, lider af en vis Ubestemtbed, som ikke er tilstede andre Steder. — Hvad det angaar, at der i Vndringsforlaget under Nr. 26 som Grund til Udvisning er nævnt, at Vedkommendes Tilstede-værelse her maa anses at være til Skade for en danske Stat, saa slutter jeg mig til, hvad den ærede Ordfører yttrede med Hensyn til det formentlig mindre Sprogriktige heri; jeg kan ikke erkjende, at der fra et sprogligt Synspunkt er noget somhelst Urigtigt deri. Jeg vil blot endnu gjøre den Bemærkning, at, naar vi have brugt det Ord „til Skade for“ istedetfor at sige, at Vedkommende kan udvises, naar han er „besvørlig“ for den danske Stat, saa er det, fordi det er forekommet os, at det var for Lidt til, at en Mand skulde kunne udvises, at han var til Besvær, der maa noget Mere til, han maa være til Skade. Det er altsaa blot, om man vil, for at skjærpe Udvisningsbetingelsen noget, at vi have foretrukket Ordene „til Skade for“. — Iøvrigt skal jeg gjerne indrømme den ærede Landsdhingsmand fra Bornholm (Falleen), at der maaste kan være enkelte Forbedringer i Stilen at foretage. Det er jo ikke noget Nytt, at den 3die Behandling af et Lovforslag særlig benyttes til at rette saadanne Feil og Unøjagtigheder, som kunne være indkomne derved, at man ganske naturligen — saaledes som den ærede Landsdhingsmand yttrede — under 2den Behandling især har havt sin Opmærksomhed henvendt paa Sagens Realitet; men jeg skal dog blot gjøre den Bemærkning i Almindelighed, at man ikke kan fordrø af Lovsproget, i det større Antal af Love i det Mindste, just skal opfylde alle Fordringer til Klarsitet, og jeg betvivler stærkt, at det er Tilfældet i den Lovgivning, vi allerede have. Ved Love saavel som ved andre lignende Arbeider er der jo desuden Noget, som hedder Sammenhæng i Tanken, og som man, naar man vil kommentere over det Sproglige, ikke maa glemme; ja, jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at, naar man vil gaa frem paa den Maade, som det ærede Medlem vilde, og holde sig blot til enkelte løsrevne Sætninger, uden at bryde sig videre om, hvad der ifølge Lovens Tankegang ligger i dem, vilde man paa en ligesaa morsom Maade kunne gjenneengaa ontrent en hvilken somhelst Lov, som man vil tage for sig.

Strup: Jeg agter at stemme for samtlige de Vndringsforslag, som ere stillede af Udvalget, og jeg har egentlig kun begjært Ordet for at udtale, hvorfor jeg ikke kan stemme for de Vndringsforslag, som Udvalget ikke har været enigt om, og hvor det altsaa har splittet sig i et Flertal og et Mindretal. Efter at have hørt den ærede Justitsministers Bemærkninger om dette Punkt og efterat have hørt den ærede Ordfører blandt Andet udtale, at Udvalgets Flertal ikke for sit Vedkommende lægger nogen særdeles stor